

perjurum, nedum mendacem. Et verò fides exinanitur, atq; irrita fit dubitatione promissio. Quia his, quibus Deus promiserat Abrahamæ, eum habiturum imitatores suæ fidei præferuntur, propriæ dignitates. Nam qui multa habet bona opera, is ex opinione adversariorum certus est de sua salute: nedum summa crigitur fiducia ad sperandum eam: qui verò non, is fluctuat, ac habitatione angitur de illa consequenda. Quasi verò ista plus impetrarent, & conscientiam pacarent, quàm fides in Christum. Hæc est lex, quæ pœnam, atq; etiam vindictam operatur: quæq; Deus magis tentatur atq; irritatur, quàm placatur. Deus enim concedit pacem conscientiæ per fidem Christi, post justificationem seu peccatorum remissionem, quam fideles habent in verâ fide, atq; usu Sacramentorum. *Justificati ex fide, inquit Apostolus, pacem habemus ad Deum per Dominum nostrum Jesum Christum.* Ubi glossa: *Hic appellat justificationem, peccatorum remissionem, vel recessum à peccatis, & detestationem peccandi, quam constat, præcedit motus fidei, quo merentur peccatorum remissionem.* Isti autem contra, quam ipse concessit, ac præcepit, laborant. Dubitant enim an certò sint fideles in gratia, post hanc peccatorum remissionem. Hoc planè modo Deus irritatur, nedum tentatur. Quia fides ei non habetur. Deum quippe tentat, qui aliter, atq; ipse præcepit, facere allaborat. Hoc est est profectò exinanire fidem, hoc abolere promissionem: quod fit, ubi de salute perpetuò asseritur esse dubitandum. Deus autem fit perjurus ac mendax (ut dictum est) & Christi passio, à qua omnis gratia & peccatorum est remissio, fit inanis; Quia Deus testatur, nos ita suos esse adoptivos filios, & Christi coheredes: ut Christus est Filius naturalis sibi & consubstantialis: in quo Pater complacuit, & per quem, teste Apostolo Paulo, omnes in eum credentes, Patri placuerunt, ac grati fuerunt, sunt erunt. *In laudem, inquit gloria gratia sua, in qua gratificabit nos in dilecto Filio suo.* Deus enim beneplacito suæ voluntatis per Christi passionem & fidem ad majorem suam gloriam, atque immensæ bonitatis manifestationem, mundum perditum sibi reconciliavit: dans universalis redemptionis beneficiû: & verâ fide in eum credentibus, particularis remissionis peccatorum in præsentem gratiam, & in futuro seculo gloriam. Tertio eodem Apostolo. *In quo, inquit, habemus redemptionem, & remissionem peccatorum.* Et Johanne Apostolo, *qui habet Filium, habet vitam, & Davide serenissimo Rege, & sanctissimo vate. Gratiam & gloriam, inquit, dabit Dominus.* Ubi Doctorum Aquila, Augustinus sic scriptum reliquit. *Tanta, inquit, dat & malis, & tibi nihil servat? Falsum est quod tibi promissit? servat, securus esto. Qui misertus est tui, cum esses impius: deseret te, cum factus es pius? Qui peccatori donavit mortem Filij sui: quid servat, salvato per mortem Filij sui? securus ergo esto. Tene debitorem, quia credidisti in promissorem.* Filius quippe Dei tum à pœnâ, tum à culpâ liberavit in se credentes, atque assecuravit: qui eum habent per fidem & gratiæ conservationem. Quorum, teste Johanne, & inhabitator est. *Ad eum, inquit, veniemus, & mansionem apud eum faciemus.* Dubitatio autem hæc omnia deformans introducit desperationem, ac fidelem Dei redarguit promissionem: oppugnat conscientiam tranquillitatem, & Christi opprimit laudem, gloriam atq; veritatem. Quam illa quidem suo impulsu abjicit, nedum projicit. Proinde ea arguitur, fides autem suaderetur & fiducia confirmatur. *Habete, (inquit, Salvator) fiduciam, ego sum, nolite timere.* Quemadmodum enim nostra præsumptione & dubitatione cadimus è nido divinæ gratiæ: ita fide eam, ejusque datoris teste Spiritu

Rom. 5.
v. 1.

Matth.
17. v. 5.
Ephes. 1.
v. 6.

Coloss. 1.
v. 14.

1. Job. 5.
v. 24.

Psal. 83.

Job. 14. v.
23.

Matth. 14.
v. 12.

c. 31. v. 21.